

JOHN STRELECKY

*Velká pětka
pro život*

Objevte, co opravdu chcete,
a začněte tím žít

KAZDA

JOHN STRELECKY

*Velká pětka
pro život*

Objevte, co opravdu chcete,
a začněte tím žít

KAZDA

Elektronické vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o.
Všechna práva vyhrazena.
Datum poslední aktualizace: srpen 2025
ISBN: 978-80-7670-282-0
Vytvoření elektronické verze: **Sandstudios**, 2025

Papírové vydání:

Vydalo Nakladatelství KAZDA, s.r.o., v roce 2025.
Nové sady 2, 602 00, Brno
www.knihykazda.cz
info@knihykazda.cz
tel.: +420 725 565 486

Pod původním názvem *The Big Five For Life* vyšlo v nakladatelství Aspen Light Publishing.
Copyright © 2007, 2012 by John Strelecky
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána ve vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, elektronicky, mechanicky, kopírováním,
nahráváním nebo jinak, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

Překlad: Martin Richter
Jazyková úprava: Eva Lee
Odpovědná redakce: Zuzana Klimšová
Úprava původní obálky a sazba: Kristýna Franková
Tisk a vazba: TNM print s.r.o., Nové Město
ISBN: 978-80-7670-223-3
Naše knihy dodávají na trh Euromedia Group, Infinity Zoom,
Kosmas, Pavel Dobrovský – BETA, Pemic Books a KARAVELA.
Knihy lze zakoupit v knihkupectvích nebo výhodně přímo u nakladatele na www.knihykazda.cz.
Autora knihy lze kontaktovat prostřednictvím webových stránek:
www.johnstrelecky.com

Poznámka autora

Tato kniha pro vás bude inspirací. Změní váš život takovým způsobem, o kterém zatím ještě nemůžete nic vědět, ale jakmile ji dočtete, bude vám to zcela jasné.

Navždy se promění váš pohled na roli lídra. Včetně způsobu, jakým fungujete doma, v práci, v širší komunitě... a zejména *sami v sobě*.

Všichni jsme předurčení k tomu, abychom byli lídry. I kdyby šlo jen o to, abychom vedli sami sebe.

Někdo vás přece musí inspirovat k tomu, abyste každý den vstali z postele.

A ten někdo jste vy.

Přináším vám příběh Thomase Deraleho, muže, kterého jeho okolí považuje za nejlepšího lídra na světě. Ve svých pětapadesáti letech se dozvídá, že umírá. Přesto i během tohoto období inspiruje všechny kolem sebe k životu.

Zásady uvedené v této knize, například velká pětka pro život a den do muzea, mají pozitivní vliv na čtenáře po celém světě. Na každého působí jedinečným způsobem, protože je aplikuje *na svůj život, na svou situaci*.

Otočte stránku, začtěte se a nechte se inspirovat *i vy*.

Předmluva

V řadě historických knih a v bezpočtu muzeí po celém světě se nachází zmínky o lídrech. Většinou se píše o těch špatných. Kdo zabil nejvíce lidí? Kdo se dostal na vrchol díky zradě a podvodům? Kdo postavil pomocí otrocké práce největší chrám? Z pohledu studie lidských charakterů se zjevně jedná o zajímavé poznatky. Ale pokud jde o mentory, není to zrovna ten nejlepší zdroj informací.

I v současnosti nám internet, časopisy, noviny a televizní zprávy přinášejí nejružnější příklady špatného vedení. Kdo zfalšoval výkazy zisků a nechal tisíce vlastních zaměstnanců s nulovými penzijními účty? Kdo bral milionové úplatky, potom uprchl ze země a uvrhl do chudoby lidi, které měl zastupovat? Kdo inkasoval mnohamilionové odměny, přestože propustil tisíce lidí, protože nedokázal splnit finanční cíle, které si sám stanovil?

Kam se tedy obrátit, abychom se dozvěděli, co znamená být skvělým lídrem?

Jsme odkázáni na ty, jejichž příběhy se často nevypráví. Na ty, kteří dělají úžasné věci ve všech koutech světa. Víím, že existují, protože jsem jednoho chladného a zasněženého rána na nástupišti v Chicagu takového muže potkal. Jeho podniky vydělávaly jmění. Zaměstnanci ho milovali. A když bylo třeba, zákazníci si rádi pár týdnů počkali, jen aby mohli spolupracovat právě s jeho firmami.

Jmenoval se Thomas Derales. Zemřel tragicky ve věku pouhých pětapadesáti let, ale i během svého umírání byl pro všechny kolem inspirací. Tento příběh vypráví o tom, kým byl, jakým byl lídrem a jakým způsobem opustil tento svět. Jsou to tajemství, která mi předal.

Joe

První kapitola

Sundal jsem si batoh a položil ho na zem. *Úchvatné*, pomyslel jsem si, když jsem uviděl výhled před sebou. *Opravdu velkolepé*. Ženy, které jsem potkal ve vlaku, měly pravdu. Výstup byl náročný, ale rozhodně stál za námahu. Sáhl jsem po batohu, vyprostil jsem z boční síťované kapsy láhev s vodou a dlouze jsem se napil.

Podé mnou se táhly kilometry horských vrcholů a údolí. V některých níže položených oblastech jsem rozeznával malé zemědělské vesnice. Stráně byly pokryté hustými lesy, které se podobaly těm, jimiž jsem procházel cestou na vrchol. Původně jsem tuto túru neměl v plánu, ale australští turisté ve vlaku o ní tak básnili, že jsem změnil názor. Byl jsem rád, že jsem dal na jejich radu.

Najednou jsem si znovu vzpomněl na Thomase. *Něco velkého se s ním a Maggie asi děje*, pomyslel jsem si. *Dnes ráno jsem si na něj vzpomněl víc než desetkrát. Musím se večer dostat k e-mailu a zjistit, jestli mi nepsali*.

Za posledních pár let jsem vysledoval, že když mi někdo překvapivě často přichází na mysl, tak jako dnes Thomas, něco se s ním děje. Skoro vždycky šlo o dobré zprávy.

Znovu jsem se pokochal výhledem a dlouze se nadechl čistého vzduchu. Byl jsem v polovině své čtyřměsíční cesty po Španělsku. Takových okamžiků jsem tu už zažil požehnaně. Skvělá architektura, přátelští lidé, úchvatná krajina... *Právě o tohle jde*, pomyslel jsem si. Jak říká Thomas, *každý den vystoupej o kousek výš na stezce života. Každý den se přibliž své velké pětce pro život*.

Kapitola druhá

Maggie Deraleové volal jejich rodinný lékař. Její manžel tvrdě spal, což bylo v poslední době dosti vzácné, a ona ho nechtěla budit. Když poslouchala, co lékař říká, musela se kousnout do rtu, aby se nerozplakala. „Ano,“ odpověděla. „Rozumím... Ano, zítra se za vámi zastaví... Ne, myslím, že nic víc udělat nemůžete.“

Zavěsila a posadila se na kuchyňskou židli. Vybavení kuchyně vybírali s Thomasem téměř před dvaceti lety na jedné z každoročních dovolených. Tehdy si ji dobíral kvůli nápadné látce, kterou zvolila na potahy sedaček. Od té doby pro ně byly neustálým zdrojem smíchu. Vzpomněla si na ty chvíle a rozplakala se. Nejdřív jen trochu, ale za chvíli jí slzy tekly proudem, jak jí postupně docházelo, co se děje.

Jakmile se Maggie uklidnila, rozhodla se, že už plakat nebude. Alespoň ne teď. Vzala telefon. „Ahoj, Kerry, tady Maggie... Ne, bohužel. Je to, co si mysleli... Já vím, Kerry... Já taky... Kerry, pokračuj dál v tom, co děláš. Věnuj tomu všechn svůj čas a energii. Já dokončím svou část a pošlu ti ji během příštího týdne. A Kerry... není na to moc času.“

Když zavěsila, šla do pracovny a přihlásila se do své e-mailové schránky. *Musím se spojit s Joem*, pomyslela si.

Kapitola třetí

Vešel jsem do malé internetové kavárny a posadil se ke stolu. Odpoledne jsem strávil sestupem z hor a cestou zpět do města, kde jsem byl ubytovaný. Na Thomase jsem myslel téměř nepřetržitě. Tak často, že jsem se dokonce rozhodl zkontrolovat e-mail ještě před návratem do hotelu a před večeří. *Určitě má nějaké skvělé zprávy*, pomyslel jsem si.

„Ahoj, Joe.“

Otočil jsem se za hlasem. „Ahoj,“ odpověděl jsem a usmál se. Byla to jedna z žen, které mi doporučily výlet, z něhož jsem se právě vrátil.

„Děkuju za skvělý tip na výlet. Bylo to velkolepé.“

Vytáhl jsem z kapsy telefon a přihlásil se k wifi. Na obrazovce telefonu se točilo malé kolečko. Čekal jsem, až se stáhnou e-maily. Kavárna byla plná batůžkářů. Zahlédl jsem mezi nimi dokonce i několik místních obyvatel. Mnozí z nich si také kontrolovali zprávy. *To mě nikdy nepřestane udivovat*, pomyslel jsem si. *Není to tak dávno, co internet neexistoval, a teď můžeme kdykoliv komunikovat s lidmi po celém světě.* O chvíli později se mi aktualizovala schránka a já jsem si prohlédl zprávy. Jistě, byl tam e-mail od Thomase. Vlastně od jeho manželky Maggie, což nebylo nic neobvyklého. Často mi psala ona, když se to týkalo jich obou. Kliknul jsem na zprávu a počkal jsem, až se načte. Za chvíli jsem si přečetl šest slov, ze kterých se mi sevřelo srdce.

„Thomas je nemocný, prosím, zavolej mi.“

Nastavil jsem si online účet a nasadil si do ucha sluchátko. Když jsem zadával číslo pro internetový telefonát, hlavou se mi honilo spousta myšlenek. *Co se asi děje? Thomas nikdy nebyl nemocný.* Na druhém konci linky se po krátkém zvonění ozval Maggiin hlas.

„Ahoj, Maggie, tady Joe. Dostal jsem tvou zprávu, co se děje? Jak se má Thomas?“

„Není to dobré, Joe.“ Slyšel jsem, že se Maggie trochu chvěje hlas. „Omlouvám se, že tě obtěžuju na cestách, ale myslela jsem, že bys to měl vědět.“

„O co jde?“ Cítil jsem, jak se mi svírá hrud'. Čekal jsem, co odpoví.

„Thomas umírá, Joe.“

„Cože?“ vyhrkl jsem překvapeně. Nemohl jsem uvěřit vlastním uším.

„Umírá, Joe. Příznaky začaly asi před třemi měsíci. Právě mi volal doktor a potvrdil, že má nádor na mozk. Příliš velký na to, aby ho mohli operovat.“

Snažil jsem se ty informace zpracovat. „A co jiná forma léčby? Co třeba ozařování nebo chemoterapie? Někaká možnost přece musí existovat.“

Maggie na druhé straně mlčela. „Ne, na všechno jsme se ptali. Není nic, co by s tím mohli dělat, Joe. Je to příliš pokročilé. Thomas umírá.“

Mluvil jsem s Maggie ještě několik minut, než jsme zavěsili. Nemohl jsem tomu uvěřit. Jak to, že Thomas? Byl ztělesněním zdraví. Našel jsem na internetu číslo letecké společnosti a hned jsem ho vytočil. Potřeboval jsem se vrátit do Spojených států.

Kapitola čtvrtá

V letadle jsem uložil batoh do přihrádky nad hlavou a posadil se na své místo. Ještě jsem se s tou zprávou o Thomasovi úplně nesrovnal. Věděl jsem, že je to pravda, a přesto mi to z nějakého důvodu nepřipadalo skutečné. Když jsem ho před pár měsíci viděl, byl v pořádku. Jak to, že najednou umírá?

Kývl jsem na ženu sedící vedle mě a zavřel jsem oči. Prsty jsem si pomalu kroužil na spáncích.

„Je vám dobře?“ zeptala se žena na vedlejším sedadle, kterou jsem právě pozdravil.

Otevřel jsem oči a podíval se na ni. „Ano, díky. Právě jsem obdržel špatné zprávy. Jeden můj přítel je vážně nemocný. Doktoři říkají, že umírá.“

„Aha,“ moje odpověď ji zaskočila. „Omlouvám se. Nechtěla jsem vás rušit.“

„Ne, to je v pořádku. Teda není to v pořádku. On není v pořádku,“ snažil jsem se věc lépe vysvětlit. „Ale já s tím teď nemůžu nic dělat. Nejsem si jistý, jestli s tím vůbec něco můžu dělat, ale chci za ním zajet a promluvit si. Chci mu pomoci, pokud to půjde.“

Prohlédl jsem si ji. Mohlo jí být kolem třiceti. Měla hezký obličej, hnědé vlasy po ramena, hnědé oči a ostře řezané rysy. Natáhl jsem k ní ruku: „Já jsem Joe. Díky, že o mě máte starost.“

„Sonia,“ odpověděla a potřásla mi rukou. „Těší mě, Joe. A není zač. Poslyšte, opravdu jsem vás nechtěla rušit. Jestli chcete na příštích dvanáct hodin vypnout a být sám se svými myšlenkami, naprosto to chápu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Díky, ale ne.“

Chvíli jsme mlčky seděli. „Kdo je ten váš přítel?“ zeptala se. „Ten, co je nemocný.“

„Jmenuje se Thomas. Thomas Derale. Je to nejlepší lídr na světě.“ Byl to zvláštní způsob, jak někoho popsat, zvlášť někoho, koho člověk považuje za přítele. Přesně tohle mě ale napadlo jako první, když jsem na něj pomyslel.

„To je neobvyklý popis.“

„Já vím. Dala by se o něm říct i spousta jiných věcí. Ale tahle mě napadla jako první.“

„Jak jste se spřátelili?“

„To je dlouhý příběh.“

Usmála se: „Máme před sebou dvanáctihodinový let, Joe. A já moc ráda poslouchám.“

Opětoval jsem jí úsměv. „Dobře,“ přikývl jsem. „Začalo to, když se mě Thomas zeptal na něco ohledně muzea.“